

פרק היה נוטל

הקריב אותה אל המזבח [ו] הגשת המנחה אל המזבח כדין כל המנחות, וכפי שנתבאר לעיל יד ב].

וקמץ הכהן מן המנחה את אוכרתה, והקטיר המזבחה, ואחר ישקה את האשה את המים.

והשקה את המים. והיתה אם נטמאה, ותמעול מעל באישה – ובאו בה המים המאריים למרים.”

מתניתין:

היה הבעל (1) נוטל את מנחתה מתוך הכפיפה המצרית בה היתה נתונה המנחה, כמבואר

המשנה הבאה מבארת את הנאמר בפרשת סוטה:

”וכתב את האלות האלה הכהן בספר, ומחה אל מי המרים. והשקה את האשה את מי המרים המאריים, ובאו בה המים המאריים למרים.”

ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות, שהיתה נתונה בידה קודם להשבעת האשה, כמו שאמר הכתוב –

”והעמיד הכהן את האשה לפני ה', ופרע את ראש האשה, ונתן על כפיה את מנחת הזכרון והניף את המנחה לפני ה'.

הכהן, אלא שלקחה זו לא הוזכרה במשנה, אלא לקיחה מתוך הכפיפה כדי ליתנה בכלי שרת, ועל זה אמר רש"י שהיא נעשית בבעל כשאר קידוש כלי שאינו טעון כהן.

ואולם ראה ברש"י בגמרא ד"ה בבעלים, שכתב: מנא לן שתהא האשה מניפה עם הכהן, דהא קרא בכהן לחודיה כתיב: "ולקח הכהן מיד האשה והניף"; ומבואר שדין הכהן שהוזכר בתורה בלקיחה מיד האשה הוא מדין התנופה הנעשית בכהן, והשתא תיקשי: אם אכן הכהן לוקח מיד האשה ונותנו לבעל שיקדשו בכלי שרת, אם כן אין הלקיחה מיד האשה קשורה כלל בכהן המניף, שהרי יוצאת היא מידו קודם תנופה; ואפשר, שכוונת רש"י שמלשון "והניף" משמע שזה עולה על הכהן הנזכר בפסוק.

וראה מה שכתבו התוספות על דברי רש"י שהבעל נוטל את המנחה.

1. כן כתב רש"י, ונתן טעם: "דהא אמרינן: דאין מצות כהונה במנחות אלא מקמיצה ואילך", כלומר: אבל קידוש בכלי אינו טעון כהן; וצריך בירור, אם כוונת רש"י שבדוקא יעשה כן הבעל, או שלא נתכוין רש"י אלא לאפוקי כהן, וראה מה שכתב בזה ב"דבר שאול" סימן לב אות א. וכדברי רש"י משמע מלשון המשנה [וכמבואר במהרש"א, ראה שם]:

שהרי שנינו: "היה נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית, ונותנה לתוך כלי שרת, ונותנה על ידה, וכהן מניח את ידו מתחתיה, ומניף", ואם היו המעשים שעד התנופה נעשים בכהן, למה הזכירה המשנה כהן בתנופה, היה לה לומר ומניח ידו.

והנה הכתוב אומר: "ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות [בידה היתה נתונה מתחילת הסדר] והניף"! ולכאורה צריך לדחוק לפי רש"י, שאכן את הלקיחה מיד האשה היה עושה